

1793 16. Dec. 1891: 1. Beh. af Forslag til Sølov.

1794

Naar jeg forleden Dag talte om det noget uklare, der er ved, at man ikke bestemt ved, hvilke Dele af Loven der ere deklaratoriske og hvilke ikke, saa kan jeg lige over for den ærede Ministers Bemærkninger meget godt indrømme, at det vilde være praktisk særdeles vanskeligt at faa en Bemærkning til hver enkelt Bestemmelse om, hvilken Betydning den i saa Henseende har. Men noget tror jeg dog, at der burde gøres. Jeg er aldeles overbevist om, at naar en Lægmand tager denne Lov i sin Haand, naar en Sømand faar den at læse, aner han ikke, at der er Lovbestemmelser her, som gennemgaaende kunne tilside sættes ved privat Kontrakt. Han tager Bestemmelserne som bindende Regler for, hvorledes alle disse Forhold skulle ordnes. Jeg tror, at det vilde være hensigtsmæssigt, om man fik redigeret en Paragraf i Loven, som i Princippet udtalte den Opfattelse, som man maa gøre gældende over for Lovens enkelte Bestemmelser. Jeg tror, at det maatte kunne siges, hvilke Rets slutninger man har at følge, naar man vil være paa det rene med, hvad der skal betragtes som deklaratorisk og hvad ikke. Jeg begærede for øvrigt sin Ordret for at gøre den ærede Minister opmærksom paa, at han paa et Punkt ganske har misforstaaet mine Udtalelser forleden, nemlig naar han mente, at jeg har taget Ordret for at affasse Underpant i Skibe i Overensstemmelse med, hvad der er gældende Ret i Sverige. Jeg gjorde opmærksom paa, at der var Uoverensstemmelse mellem Danmark og Sverige i denne Henseende, og jeg udtalte udtrykkelig, at dette var et af de Punkter, hvor jeg vilde anbefale at blive ved vor Ordning. Jeg henviste til, hvis jeg da ikke tager fejl, at vi hos os kende til Underpant i Løssøre, medens man i Sverige ikke kender det, og jeg kunde saa meget mere anbefale at blive ved vor Ordning, som jeg tror, at det i sin Tid stammer fra et Vædringsforslag fra min Side, at vi beholdt inden for visse Grænser Underpant i Løssøre. I dette Punkt slutter jeg mig altsaa til Lovforslaget og mener netop, at vi foruden ved denne Lov tillige ved Loven om Søregiftning ville faa en Ordning, som hyder god Betyggelse i dette Forhold og gør det bedre ordnet hos os, end det nu er. Naar det ærede Medlem for Viborg Amts Ven Valgtres

udtalte, at jeg ikke havde opfattet Lovens 4de Kapitel rigtig, naar jeg betegnede det som det Affnit i Loven, hvor der ikke var Overensstemmelse mellem de nordiske Lande, saa skal jeg indrømme, at der maatte have været nogen Misforstaaelse fra min Side til Stede, men jeg skal tillige henvise til Motivernes Side 41, hvor det udtrykkelig siges, at paa væsentlige Omraader af dette Kapitel har der ikke kunnet opnaas Overensstemmelse. Jeg tror nu nok, at der derved sigtes til visse enkelte Paragraffer, navnlig §§ 70 og 72. Men under alle Omstændigheder vil det ganske vist være i dette Affnit, at Tilbøjeligheden vil være størst til at antage Vædringer fra dansk Side. Jeg antager, at man vil være mere forsigtig ved at foretage Vædringer i de Affnit af Loven, som inarest kunne siges at ordne det, der af den ærede Minister blev betegnet som Samkvæmsforholdene, altsaa Spørgsmaalene mellem Befragter, Lader, Ræder og Søforsikring o. s. v. Hvis der her kan opnaas den størst mulige Overensstemmelse mellem de skandinaviske Lande, vil det sikkert være af særlig Bigtighed. Medens jeg har Ordret, maa jeg maasse sige en Bemærkning til med Hensyn til § 87 om Afgangen for Flertallet af Mandskabet til at forlænge Skibet besigtiget. Medens jeg for øvrigt mener, at ligesom det er i Overensstemmelse med, hvad vi vedtog i 1880, maa det vistnok ogsaa siges i Hovedtrækkene at være bebyggende, vil jeg dog sige en Bemærkning til, og det er den, at det vil vistnok være rigtig at give Maskinmesteren om Bord en lignende Ret. Det er mig bekendt, at der er forefaldet netop i den nyeste Tid et saadant Tilfælde, hvor et Dampskib fik Bræk paa Maskinen i Østerjøen; Maskinmesteren reparerede Skaden foreløbig, indtil Skibet kom ind til Københavns Havn, og der forlangte han saa Skaden nærmere besigtiget, og istandsat. Kaptajnen sagde imidlertid, at da Skibet var blevet ført fra Østerjøen til København, saa kunde det ogsaa føres tilbage til England, uden at Skaden blev istandsat — det var nemlig et engelsk Skib — og derom opstod en Strid; imidlertid fik Maskinmesteren dog Besigtigelsen sat igen nem ved Konsulens Hjælp, og det viste sig ogsaa, at Maskinen maatte gøres i Stand for Skibets Afgang fra København. Det